

Phong Diệp

CÙNG CON
VƯỢT

"BÃO"

TUỔI TEEN

Tâm sự
của người mẹ
có con tuổi teen
đạt điểm
**TIẾNG ANH
IELTS 8.0**

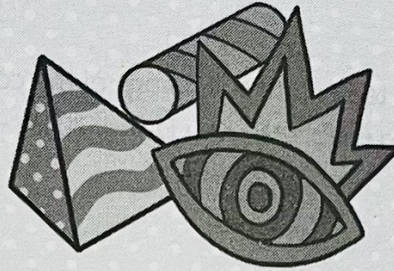

NHÀ XUẤT BẢN KIM ĐỒNG

ĐV

PH431Đ

Phong Điệp

CÙNG CON VƯỢT "BÃO" TUỔI TEEN

*(Tâm sự của người mẹ có con tuổi teen
đạt điểm tiếng Anh IELTS 8.0)*

NHÀ XUẤT BẢN KIM ĐỒNG

Những đứa trẻ đang trí

MỘT TRONG NHỮNG ĐIỀU KHIẾN TÔI BỰC MÌNH NHẤT VỚI CON MÌNH KHI CHÚNG BƯỚC VÀO TUỔI TEEN ĐÓ LÀ BỆNH ĐĂNG TRÍ. Đứa trẻ gần như chẳng hề bận tâm về điều người lớn dạy bảo. Cô giáo gửi thông báo đóng tiền học từ đầu tuần thì cuối tuần thông báo vẫn nằm yên trong cặp sách của trẻ như chưa hề tồn tại! Để hôm sau, hôm sau nữa cô sẽ phải nhắc lại và những đứa trẻ thì tiếp tục quên! Rồi thì quên làm bài (chứ không phải lười)! Bởi quên là chúng hoàn toàn không nhớ, còn lười là chúng vẫn biết có bài nhưng cố tình không làm. Hay quên sách, quên vở, quên dụng cụ học tập... Thỉnh thoảng thấy con lấy vở mới ra bọc, hỏi thì y như rằng bị mất vở. Lí do: Tự nhiên mất! Đi học chỉ có mấy quyển vở, dăm ngày lại mất một quyển thì học hành thế nào đây? Hoặc là quên khăn đỏ. Nhiều bữa đưa con đến cổng trường lập tức thấy con ngồi sau kêu: "Ồi ời mẹ ơi, con quên khăn đỏ, Sao đỏ ghi tên con mất!" Rõ ràng mẹ đã nhắc con trước khi đi học rồi cơ mà? Chúng "vâng dạ",

và quên ngay sau đó, như không hề tồn tại lời nhắc nhở của mẹ. Bạn sẽ làm gì trong tình cảnh ấy? Để mặc Sao đỏ ghi tên cho lần sau con còn nhớ? Đưa cho con mấy nghìn mua khăn đỏ ở cửa hàng tạp hóa cạnh trường? Thực ra các cách này tôi đều đã áp dụng và kết quả là hiện nay trong nhà tôi có không dưới 20 cái khăn đỏ! Bởi kể cả bị Sao đỏ ghi tên, bị cô nhắc nhở vào buổi sinh hoạt cuối tuần thì con gái tôi vẫn tiếp tục quên khăn đỏ như việc đương nhiên! Và nếu mẹ không đưa tiền thì con sẽ bớt tiền ăn sáng (nếu có) để mua khăn. Thiệt hại về kinh tế như thế, bị mẹ quở trách nặng nề như thế, bị trừ điểm thi đua như thế mà con vẫn không chịu nhớ thì tôi biết phải làm sao? Đường như có một điểm mù trong trí nhớ của trẻ, để kiểu gì chúng cũng sẽ quên một cái gì đó. Bù lại là thái độ nhận lỗi chân thành, sự ăn năn để rồi lần sau con vẫn thế!

Căn bệnh nhớ nhớ, quên quên của trẻ ở giai đoạn dậy thì thật vô cùng khó chịu. Tôi không rõ ở lớp giáo viên sẽ xử lý thế nào khi mà trên bục giảng thầy cô cứ việc thao thao bất tuyệt trong khi đám trẻ ngồi dưới thì hầu như chẳng buồn/ chẳng thể nhập tâm. Còn ở nhà thì sao? Chúng đặt nồi cơm nhưng quên cắm điện. Chúng mở vòi nước rửa chân và cứ thế đi thẳng ra ngoài, không bận tâm vòi nước vẫn đang chảy. Chúng để nồi canh cháy khét vì đầu óc mãi nghĩ tẩn đầu đầu. Bảo bật máy giặt thì đến chiều máy giặt vẫn chưa chạy. Giao cho chúng đi mua gói gia vị

thì chúng đi mất nửa tiếng và hồi hả chạy về hỏi: "Mẹ bảo con mua cái gì ấy nhỉ?!" Thế đấy, bố mẹ nói gì cũng "vâng" rất nhanh rồi chỉ sau vài phút mặt đã nghệt ra vì không nhớ bố mẹ vừa nói gì.

Ôi, tôi đến phát điên lên mất khi những đứa con chẳng nhập tâm nổi thứ gì vào đầu. Khi chia sẻ điều này với nhiều phụ huynh khác, thì hóa ra cái đám tuổi teen ấy chúng cơ bản giống nhau. Chúng ăn mắng cả ngày vì cái tật nhớ nhớ quên quên mà mặt thì vẫn ngây thơ "vô số tội" chỉ vì chẳng biết mình mắc những tội gì. Khi để tâm phân tích nghiêm túc hơn về vấn đề này thì tôi nhận ra rằng, đây là một trong những biểu hiện rối loạn ở tuổi mới lớn. Cơ thể thay đổi nhanh, tâm sinh lý diễn biến phức tạp... đứa trẻ trở nên khó tập trung, nên có những lúc rơi vào trạng thái hoang mang như kiểu người đi lạc đường. Chúng vẫn còn chưa hiểu nổi điều gì đang diễn biến trong cơ thể mình thì làm sao có thể bình tâm sắp đặt mọi thứ quy củ, ngăn nắp như mong muốn của người lớn. Trong tình trạng đó, sự quở trách, trừng phạt của người lớn chỉ càng khiến cho chúng bối rối, hoảng loạn hơn mà thôi. Ở diễn biến khác, trẻ có thể có những phản ứng chống đối, kháng cự lại người lớn. Tình trạng này đã từng xảy ra ở gia đình tôi. Thí dụ như trước việc bị bố trách mắng, con gái tôi lập tức có thái độ bất hợp tác: quay ra ghét bố, không nói chuyện với bố...

Để không rơi vào cảnh bố mẹ và con phải đối đầu nhau từ những việc không cần thiết, tôi chủ động có sự điều chỉnh với chính mình theo hướng linh hoạt. Cụ thể như thay vì bực tức quát con, dù là quát đúng, thì tôi bắt đầu phải lựa theo trạng thái tâm lí lúc đó của con để quyết định cách ứng xử của mình. Tôi đề nghị với chồng khi cần "xử lí" con trong các trường hợp con mắc lỗi thì hoặc hãy thật bình tĩnh, hoặc "nhường" cho tôi giải quyết. Bởi không phải ông bố nào cũng có đủ sự kiên nhẫn, mềm mỏng để nói chuyện với con gái mình, nhất là khi bố cứ cương quyết một quan điểm "sai là phải rèn cho vào quy củ, chiều lắm sinh hư"! Sự quát nạt to tiếng theo kiểu đàn áp chỉ càng khiến những đứa trẻ dần xa cách và hình thành tâm lí phòng vệ với chúng ta. Ứng xử của người lớn đối với trẻ trong giai đoạn bước vào tuổi dậy thì nếu không uyển chuyển, linh hoạt, chúng ta thậm chí có thể biến thành "người lạ" với chính con cái mình. Chúng không còn nhu cần gần gũi với cha mẹ, tệ hơn nữa là chúng bỗng thù ghét bố mẹ vì bố mẹ không hiểu chúng, gây áp lực cho chúng, cấm đoán chúng vô lí... Kéo dài tình trạng này là hết sức nguy hiểm vì càng khiến cho khoảng cách của cha mẹ và con cái ngày càng xa nhau hơn, mà như có phụ huynh từng than rằng: "Tôi đã bị mất con, nó chẳng buồn nghe tôi nói nữa!"